

Marius Ianuș

lumești și nelumești 3

Flori de foc, de gând și de lumină

Garofina

Coperta 1: Oastea Gărzilor de Fier,
de NICOLAE NIȚĂ

Drăjan Marius-Christian, cu pseudonimul Marius IANUȘ (unde Ianuș e numele de față al bunicii sale dinspre mamă, Garofina) s-a născut la 24 decembrie 1975, în Brașov.

În anul 2010 și-a renegat toate scrierile de până atunci, din motive de Credință.

VOLUME RECUNOSCUTE DE MARIUS IANUȘ:

- REFUZ FULARUL ALB!, versuri, Editura Tracus Arte, 2011;
- O NOAPTE ȘI O DIMINEAȚĂ, momente, schițe, reportaje, Editura Garofina, 2011;
- VINO, MĂICUȚĂ! - Flori duhovnicești pentru Măicuța Domnului, versuri, 2013.

„CEL MAI BUN POET AL GENERAȚIEI TINERE”
Daniel CRISTEA-ENACHE

„CEL MAI BUN POET AL GENERAȚIEI SALE”
Paul CERNAT

”POATE CEL MAI CUNOSCUȚ POET ROMÂN
LANSAT DUPĂ 1989.”
Daniela CÂRLEA-ȘONTICĂ

Blog: <http://yanush.wordpress.com>

Protestez împotriva tuturor formelor de identificare electronică a produselor și a oamenilor. Acestea vor duce la pecetluirea cu pecetea fiarei, despre care vorbește Sfântul Ioan, în al 13-lea capitol al Apocalipsei. Cele trei linii duble mai lungi de pe codurile de bare ale produselor sunt citite de scanner ca fiind cifra șase. Iar Apocalipsa spune clar că acesta este numărul fiarei. Nu primiți actele biometrice! M. IANUȘ

Marius IANUȘ

**Flori de Foc,
de Gând
și de Lumină**

Ediția a doua, definitivă

Lumești și NELUMEȘTI 3

EDITURA GAROFINA

2014

Floarea de Foc

Când gerul își trecuse firii,
când iarna și-a țesut cojoc,
Aiudul împletit în jale
a cunoscut Floarea de Foc.

Era "Alba" o celulă a morții,
zisă "Frigider" –
în ger cumplit țin temnicerii
acolo oameni care pier.

La poarta de fier, scrâșnită și mușcată
de-al morții greu somn,
au fost aduși, în zeghe și cătuși,
Părintele Daniil și un om.

Au fost împinși acolo
ca să le piară cuvintele
în gerul acela îngrozitor, neomenesc,
dar Părintele

se azvârli pe jos îndată,
cu brațele deschise,
în toată zloata murdăriei
închipuind o cruce.

"Așează-te pe mine!" –
acum, ca două cruci de oase,
cei doi "bandiți" ai Lui Hristos
stau spate peste spate.

”De-acum nimic să nu mai spui,
nici să gândești în tine,
decât «Hristoase, Dumnezeu,
ai milă către mine!»”

Și dintr-odată o lumină nespusă,
albă foarte
a cotropit celula ceea
și i-a trecut prin moarte.

Ei n-au știu cât timp a curs,
”opt zile” – au spus aceia
care i-au scos din ”Frigider”
când a scrâșnit iar cheia.

Lângă Părintele era
topită ghețaraia,
iar trupul lui parcă ardea
din rugăciunea aia.

Când gerul își trecuse firii,
când iarna și-a țesut cojoc,
Aiudul împletit în jale
a cunoscut Floarea de Foc.

Floarea de Gând

Tot împletind cununi de spini,
și flori de gând, și flori de ceară
călugărul zicea plângând
în mintea sa a mia oară :
"O, Doamne, nu lăsa în mine
nimic din ceea ce-o să piară!"

Treceau prin mintea sa străinii,
ai tinereții ani nebuni...
"O, Doamne, eu îmi merit spini
și-aș merita să mor acum!"
Așa spunea bătrânul bun...

"Aș merita ca niciodată
Tu fața să nu mi-o arăți!
Aș merita cu mii de sulii
Tu să mă-mpungi și să mă cerți!
Iar Tu mă ierți!..."

"Cum îmi mai dăruie clipa asta
și bucuria după plâns
și toat-această Mare Pace
care-mi mângâie părul nins...
când știi că și eu Te-am ucis?!"

Așa zicea bătrânul cela,
plutind în liniștea de seară
și tot gândindu-se așa
la faptele de-odinioară
își împletea cununi de spini,
și flori de gând,
și flori de ceară.

Floarea de Lumină

În dimineața mângâierii,
plutind pe apele tăcerii,
biserica de la baraj
sticlea în albul ei miraj.

Erau în ea din toată țara,
din Făgăraș și Hunedoara,
De la Brașov și București,
creștini veniți să afle vești

de Sus în ceea ce-i privește.
Stăteau cuminți ca-ntr-o poveste.
Nu începuse liturghia,
dar sus pe schele era via

minune, fluture rupestru:
călugărul din Drăgănescu.
"Mă, Gheorghe, eu atâta-ți spun,
tu n-ai făcut nimica bun

când te-ai certat cu Ana ceea.
Te du și-ți împacă femeia."
Iar Gheorghe, tremurând de frică,
nemaștiind ce să mai zică,

de unde-i știe tot Acela?!
și ce vorbise cu femeia!...
plângea simțind că înspre sine
se pogorâse Cel ce Ține

întreaga lume din iubire.
Și toți simțeau că-și ies din fire.
Iar Marele Învățător,
într-un halat de muncitor,

picta cu o pensulă fină,
la capul unei gropi din tină,
cum dintr-un mort întins pe masă,
ținând în mâini o ceară groasă,
iese o floare de lumină.

De aceea nu mai vin

*scrisoare a unui băiat
plecat la mănăstire
către cei de acasă*

**Am plecat să urc un munte
presărat cu stânci de chin.
Ale vieții căi bătute
le privesc ca un străin.**

**Într-o zi voi fi acolo
unde toate se cunosc,
iar în lumea de dincolo
voi fi Fiu Duhovnicesc.**

**Fiindc-am auzit cocoșii
cum vestesc al lumii chin !
Noaptea flutură zori roșii
și de-aceea nu mai vin !**

**Cu Fecioara Preacurată
spre Lumină voi porni.
Voi clădi pe-a Vieții Piatră,
iar pe draci îi voi zdrobi.**

**Fiindc-am auzit cocoșii
cum vestesc al lumii chin !
Noaptea flutură zori roșii
și de-aceea nu mai vin !**

**În războiul care-ncepe
în al morții mele vad
sângele-mpletit în lacrimi
mă va-mpiedica să cad.**

**Voi privi deșertăciunea
împăcat și fără vis.
Voi surpa înțelepciunea
acestui fals paradis.**

**Fiindc-am auzit cocoșii
cum vestesc al lumii chin !
Noaptea flutură zori roșii
și de-aceea nu mai vin !**

**Nu mă tânguiți zadarnic,
eu în Viață voi păși.
Domnului voi fi paharnic
și pe toți vă voi iubi.**

**Fiindc-am auzit cocoșii
cum vestesc al lumii chin !
Noaptea flutură zori roșii
și de-aceea nu mai vin !**

Cântec la crucea Părintelui

Pe valea Streiului, la umbra teiului,
șade în munte un moț vestit.

El ne privește și tânguește
toate durerile ce ne-au urnit.

Fără de faimă, cu-a morții haină,
el se preface în cer trecut.

Dar printre flori și lumânări,
în chip de taină, pășește mut.

La umbra teiului se roagă Domnului
ca să ne ierte câte-am făcut.

Iară mulțimea sărută tina
și mulțumește pentru sărut,

că urma Sfântului dă foc pământului
și face sufletul ca la-nceput.

Pe valea Streiului, la umbra teiului,
plânge românul tot ce-a făcut.

Zveră – dveră

**Zveră-dveră, Dumnezeu
să te apere de rău.**

**Să-ți mângâie gândurile,
să-ți aline plânsetele.**

**Să îți pună strajă plină
ca unei flori de lumină.**

**Ferită de of și jale
să te-nchine Maicii Sale.**

**Și să birui relele
cum se frâng lalelele.**

**Și să mergi pe-un drum de foc,
cu metanii-n loc de joc.**

**Ca văzând Domnul așa
să te ia în ceata Sa.**

**Unde pomii-au florile
în toate culorile.**

**Unde-i numai bucurie,
ca să fii a Sa soție.**

**Zveră-dveră, Dumnezeu
să te țină-n mâini mereu.**

Cântec despre țara de mâine

Vom face o țară în munte de piatră,
vom face un cuib în ținutul înalt,
din cremenea tare vom face o vatră,
din peștera mută vom face un pat...

În stâncă va sta România de mâine,
în codrul cel verde vom pune zăplaz
să nu intre-acolo al vremilor câne
să nu treac-acolo al morții ucaz.

Vom ține cu dinții de inima noastră,
vom ține credința așa cum s-a dat,
că-n ceruri e Țara ce va ține această
țară a noastră din muntele-nalt.

În stâncă vor sta ortodocșii de mâine,
în codrul cel verde vom pune zăplaz
să nu intre-acolo al vremilor câne
să nu treac-acolo al morții ucaz.

Sfântă Vineri

Sântă Vineri, din iubire,
tu ne dai la toți de știre
când începe sărbătoarea-ți
sfântă ce urnește țara...

Noști întregi înșiruiți
oameni altcândva grăbiți
stau și-așteaptă sărutarea
care îi va trece marea

încă unui an. Tu dai
vindecare fără ban,
răspuns fără întrebare,
dragoste fără cicoare.

Sfântă Vineri, din iubire,
tu ne chemi pe toți la tine.

Că din Iași până la cer
se clădește drum de fier,
drum de fier
și de mister.

Că Moldova-ntreagă suie,
pe frumoasa cărăruie,
pân` la Poarta Raiului, la piciorul Craiului,
Craiului bălaiului.

Cu Măicuța Domnului
stai în apa somnului
și ne chemi, mare și mic,
să ne înălțăm un pic.

Când se-ntoarce Făt-Frumos?

*"Unde-a plecat, călare, Făt-Frumos?
De nu se mai zărește nicăierea,
Oricât și-ar pune soarele puterea,
Oricât s-ar pogorî luna de jos?"*

Tudor Arghezi

**Când se-ntoarce Făt-Frumos,
biciul Domnului Hristos?
L-ați văzut trecând prin noapte
cu cămașă albă-n spate?**

**L-ați văzut pe drum în jos,
sub cer cenușiu, pufos?
Pe la școala de cătane,
unde-s nopțile amare?...**

**La Izvorul Muntelui,
la groapa Părintelui,
unde toate câte-au fost
iar-au căpătat un rost?...**

**Când se-ntoarce Făt-Frumos?
L-a ucis un domn câinos
la o margine de drum
într-al ceții nopții fum?**

**Făt-Frumos, când te-ntorci
ca să-i vezi pe-acești netoți,
ca să vezi boarfe cornute
cum ne pun semne de iude?**

**Căpitane, când te-ntorci,
ca să vezi a tale oști
răstignite la Aiud,
jos, în beciul fără fund?...**

**Ca să vezi oștile tale,
tinere, cu viața-n cale,
răstignite la Pitești
de sălbatici nefirești?**

**Ce e românesc nu pierde,
însă geme de durere.
Am fost staul Domnului,
suntem coada iadului.**

**Doar masoni și securiști...
Căpitane, vino-aici
ca să vezi cum ară naiba
țara strânsă-n gard cu șaiba.**

**De la Tâncăbești din vale
ieși în noapte pe cărare
să vezi țara dumitale
cum se tânguie de jale.**

**Și de jale, și de dor,
că s-a dus al ei fecior.
De jale și chinuri grele
c-o mușcă năpârce rele.**

C-o mușcă până la os...

"Când se-ntoarce Făt-Frumos?",

tot suspină din băiere.

"Când s-a da el jos din stele?"

Vino iară, Făt Frumos,

din albastrul lăcrămos,

ca să-nveți băieți și fete

să doinească pe-ndelete.

Ca să-nveți prunci și bătrâni

rânduiala din străbuni.

Ca să-nveți om și muiere

că ce-i din Hristos nu pier.

Vino iară, Făt-Frumos,

bici al Domnului Hristos!

Ca să biruim în cer,

ca tine, făcuți din fier.

Cântec despre tinerețea unor martiri

Tinerețe, un` te duci,
îmbrăcată-n foi de nuci?
La Aiud și la Pitești,
la Gherla și București...

C-au ieșit iude în cale,
ca să-mi puie lungi zăbale,
ca să-mi puie zeghe grele
și să mă înnoade-n ele...

Tinerețe, unde pleci,
învelită-n frunze verzi?
Plec pe-un munte de calvar,
la o piatră de hotar,

unde moartea o zărești
îngrozită la ferești,
că de-atâta chin și jele,
moartea moare la zăbrele.

Tinerețe, un` te pierzi,
îmbrăcată-n cămeși verzi?
Nu mă pierd, că mă înviu.
Dau un sac pe care-l știu

de țărână tot, de lut,
și capăt veșnic ținut.
Capăt straie de lumină
și iertare de-orice vină.

Cântec pentru Căpitan

Căpitane de haiduci,
prin scânteii în Rai ne duci.
Ne slobozi de-a noastră jale
și ne dai visele tale.

Vise mari, cât România,
să le știe toată glia.
Vise mari, pline de sânge,
să le știe cine plânge.

Că suntem țară săracă,
pusă de jidovi la clacă.
Că suntem țară distrusă,
de masoni și jidovi mulsă.

Că suntem țară de jale,
cum sunt ochii dumitale.
Și suntem țară de dor,
care plânge-al ei ogor.

Căpitane de haiduci,
dincolo de dor și jale
și scânteii, în Rai ne duci
și ne dai visele tale.

Povața Sfântului

**”Tu iar vei învinge! Învinge-vei soarta,
și lupta cu turcii, și lupta cu moartea,**

**dar Domnului nostru, în milă bogat,
îi vei face din piatră un lăcaș preaînalt.**

**Din piatră vei face lăcaș preafrumos
în care să vină Domnul Hristos!”**

**”Tu iar vei învinge!”, i-a zis Daniil,
duhovnicul nostru ascuns și umil,**

**viteazului Ștefan, venit să-l descoasă
de-i vine izbândă sau a morții coasă.**

**”Tu îl vei învinge!”, i-a spus cel bătrân,
sihastru al Voronețului, despre păgân.**

**Iar Ștefan cel Mare sabia-ncinge
și sfarmă turcimea într-o baltă de sânge.**

**Că știe că-n Cer e scrisă victoria
și că Domnul Hristos Își așteaptă Biserica.**

**Și știe că-n Cer a mers fumul cântului
celui smerit din ruga Sfântului.**

Colind cu zăpadă

În lumina blândă, albă, a amiezii
 au venit în taină meșterii zăpezii
 și-au țesut cu grijă un covor frumos
 ca să-L veselească pe Pruncul Hristos.

**Fulgi de nea (, fulgi de nea)* îi vestesc sorții
 că El nu e (, că El nu e) robul morții ! (Bis)**

Și-au țesut cu grijă un frumos covor
 ca să nu-și rănească Pruncu-al Său picior
 și să nimerească magii mândrul loc
 unde înflorit-au florile de foc.

**Fulgi de nea îi vestesc sorții
 că El nu e robul morții !**

Ca să nimerească magii mândrul staul
 și să-l pună-n față florile de aur.
 Să găsească ieslea unde a venit
 Cel Ce ne-a salvat cu al Său colind.

**Fulgi de nea îi vestesc sorții
 că El nu e robul morții !**

*(*între paranteze varianta cantabilă.)*

Florile de Fier

Tot ce-a avut mai bun această țară,
tot ce a dat mai bun acest pământ,
băieți și fete cu privirea clară
au fost zdrobiți și-ascunși într-un mormânt.

Doamne, care poți întoarce toate
și-ai văzut și știi tot ce a fost,
trimite din Cer această gardă
ca să se înalțe neamul nost`*.

Ei, care-au plătit cu-a lor făptură
răul nostru și al nostru cânt,
numai ei ne pot rupe din ură
și ne pot uni într-al Tău gând.

Doamne, care poți întoarce toate
și știi totul cu al Tău mister,
vino iar în cerul României
și trimite-i florile de fier!

** Variantă: ca să căpătăm din nou un rost*

Cărarea ascunsă

Există o cărare ascunsă sub zăpadă,
există un drumeag acoperit de fum,
exist-un sens al vieții acestei și-o răsplată
a celor care-n taină găsit-au acel drum.

Există o cărare și-un sens final al vieții,
există-n Cer un cântec răscolitor și bun,
exist-o viață lungă sortită tinereții
eterne-a celor care înving veacul nebun.

Există o cărare ascunsă sub zăpadă,
exist-un drum de taină, învăluit în fum,
exist-o apăsare în inima ce-i gata
ca să urmeze pașii Mielului Cel Bun.

Cântec pentru România (care se va ridica) din pământ

**Unde sunt copiii României?
Unde sunt cei care nu mai sunt?...
Să privim în ochii nebuniei
care se petrece pe pământ!**

**Au murit în pânțele de mame,
smulși din vis cu căngile de fier!
Au murit la ocne și canale,
răstigniți ca Domnul cel din Cer!**

**Au murit pe străzi strigând amarul
unei vieți de chin și de nevoi!
Au murit uciși de trădătorii
securiști și diavoli dintre noi!**

**Unde sunt copiii României?
De-i vedeți, aduceți-i-napoi!
C-au mâncat adâncurile gliei
ce era mai bun de pe la noi!**

**Unde sunt copiii României?
Unde sunt cei care nu mai sunt?...
Doamne, precum romburile iiei,
ei s-au strâns cu toții în pământ!**

**Dar va fi iar Ziua Tinereții
când Vei prăvăli acest decor...
Vor ieși atunci la lampa vieții
toți copiii-acestui trist popor.**

**Vor ieși în Soarele Dreptății,
în izbânda Fiului Ceresc,
toți cei care și-au dat focul vieții
pentru păsul nostru pământesc.**

**Vor ieși toți cei uciși degeaba,
cerând partea lor de viață-n cer.
Vor ieși cei morți la Periprava
și pe fronturi și-n al nopții ger!**

**Unde sunt copiii României?
Unde sunt cei care nu mai sunt?..
Doamne, rupe zeghea veșniciei
și preschimbă-n viață al lor cânt!**

În noapte, departe...

**Bădiță Mihai, în noapte, departe,
se-nalță iubirea ca un rug peste toate?
Se-nalță iubirea pe un tron de lumină
în Lumea cea Vie, desprinsă de tină?**

**Ești viu într-aceea sau dormi în mormânt
și-aștepti să răsunе-al heruvilor cânt?
Aștepti ca, strigând dintr-o trâmbiță mare,
Îngerul să ridice toți morții-n picioare?**

**Aștepti în uitare, bădiță Mihai?
Aștepti mângâierea visatului Rai?
Aștepti Adevărul, bănuț printre șoapte,
să rupă-ntunicul și tăcerea din moarte?**

**Atunci vom învinge, vestitul Crai?
Vom goni împreună pe-ai Visului cai?
Vor rămâne în urmă durerile toate?
Vom ajunge la Domnul Vieții, departe?**

Prin moarte vom învinge !

*lui Daniel Focșa, Irinei Bazon, lui Horia
Gârbea, lui Ovidiu Hurduzeu, lui Gheorghe
Vrânceanu-Peștera și aviatorilor lor*

**Vin vremuri grele, iz de închisori
se simte pritocind străzile noastre.
Ninsorile nu ne mai sunt ninsori,
iar stelele nu ne mai sunt albastre...**

**Vin vremuri grele. Cei aleși vor sta
privind minciuna-n ochi, cu forța Vieții.
Vor părăsi lumea de mucava,
să fie lângă Domnul Tinereții.**

**Vin vremuri grele, glas de pocăință
va răsuna din uliți și din curți,
din mănăstirile trecute în neființă
se vor întoarce la Lumină mulți.**

**Vin vremuri grele, într-a lumii noapte
ne vor urca pe tronuri o momâie,
slugoiul pierzătorului, ieșit din Moarte,
ce se va semeți chiar până la Tărie.**

**Dar Domnul va zdrobi cu vorba Sa
lucrare-acestor iude ticăloase,
va prinde lumea și-o va scutura,
chemând la viață adormite oase.**

**Vin vremuri grele, dar vom birui
căci Domnul a învins semnul viclenei,
iar noi suntem acum ai Săi copii
pe care nu-i va da lucirii Gheenei.**

**Vin vremuri grele, însă vom învinge,
de nu vom accepta al fiarei semn.
Vin vremuri grele, Maica noastră plânge
din chipurile ei sădite-n lemn.**

**Vin vremuri grele, însă întristarea
de-o clipă de pe suflet va pieri.
Căci noi suntem aleșii, suntem sarea,
sămânța ce din moarte va rodi.**

Floarea de Zăpadă

Meșterită-n Ceruri, cu o artă fină,
floarea de zăpadă-i floare de lumină
trecută prin ghețuri, chiciuri și alene
așezată-n albe, tinere troiene.

Floarea de zăpadă-i floare îngerească.
Mirele din Ceruri s-o blagoslovească!

Meșterită-n Ceruri, de la Început,
floarea de zăpadă e ceresc sărut.
Ea îmbracă lumea într-o haină pură
și păstrează vatra tinei la căldură.

Floarea de zăpadă-i floare îngerească.
Mirele din Ceruri s-o blagoslovească!

Floare de zăpadă i-un exemplu bun
al celor pe care nu știu să le spun.
În plutirea-i albă pare că se roagă
să avem cu toții suflet de zăpadă.

Floarea de zăpadă-i floare îngerească.
Mirele din Ceruri s-o blagoslovească!

Părinte Arsenie...

**Părinte Arsenie,
să ne duci la Sfințenie!**

**Să ne iei pofta strânsului,
să ne dai harul plânsului,
să dai foc nopții patimilor,
ca să luăm calea lacrimilor.**

**Părinte Arsenie,
să ne duci la Sfințenie!**

**Să vedem cele rele din noi,
să găsim al iubirii trifoi,
să dăm loc Nemuririi din toate
ca să-ndrepte ale noastre netoate.**

**Părinte Arsenie,
să ne duci la Sfințenie!**

**Să ne strângi în a ta rugăciune,
să ne-aprinzi al iubirii tăciune,
să ne treci pe noi vămile toate
de aici și din moarte.**

**Părinte Arsenie,
să ne duci la Sfințenie!**

Ridică-te Gheorghe! Ridică-te, Ioane! (2)

*”Ne vom întoarce ca un fum,
Ușori, ținându-ne de mâni,
Toți cei de ieri în cei de-acum,
Cum trec fântânile-n fântâni.”*

Radu Gyr

**Ridică-te, Gheorghe!
Ridică-te, Ioane!
Veniți să gustăm
ale Morții Izvoare!**

**Din griji, din neazuri,
din adâncuri de ger,
ridică-te, Ioane,
ca o bardă de fier!**

**Ridică-te, Gheorghe,
din tăcerea-ți amară
și ridică-ți din moarte
o altfel de țară!**

**Veniți ca, de sânge,
să punem un semn
lângă Crucea Domnului,
lângă Dulcele Lemn!**

**Din tăcerea adâncă,
din griji și din foame,
ridică-te, Gheorghe,
ridică-te, Ioane!**

**Veniți să clădim
o țară de soare!
Veniți să gustăm
ale Vieții Izvoare!**

**Veniți să tăiem
cu sânge, din sânge,
un chip al Icoanei
ce-n inimi ne plânge.**

**Un chip al icoanei
neamului nost,
bătut și scuipat
ca Însuși Hristos.**

**Un chip al icoanei
celor mințiți,
vânduți și uciși
de acești sataniști!**

Garda de Fier

Aici și Acolo, în moarte și-n viață,
în noapte și-n zi, în soare și-n ceață,
aceeași mulțime de viteji luptători,
aici pe pământ și-n a Cerului flori.

Aici și Acolo - aceeași oștire,
aceeași escadrilă de vulturi de fier.
Aceeași dorință, aceeași iubire,
aici și în Cer. Ca o gardă de fier.

Un Domn, un Arhanghel și un Căpitan,
în somnul de veci, dar și-n veșnicul an,
în țara de-aici, din trista istorie,
dar și-n Țara de Sus, luminată de glorie.

Aici și Acolo - aceeași oștire,
aceeași escadrilă de vulturi de fier.
Aceeași dorință, aceeași iubire,
aici și-n al Cerului Cer.

Izbânda se poate numai prin moarte!
Viața cea Vie nu este aici.
O Gardă de Fier ne arată, prin fapte,
cum sună al Domnului bici!

Aceeași dorință - ale Cerului șoapte.
Aceeași speranță - un Arhaghel din Cer.
Aceeași iubire - ale Domnului fapte.
Aici și Acolo! Ca o gardă de fier.

Clopotul Inimii

**Clopotul inimii bate ca fierul
peste al mănăstirii somn blând.
Părintele Justin străbate cerul
cu pași nevăzuți, de sfânt.**

**De funia sângelui trage chiar pronia
neamului nostru rănit...
În Poiana Paltinului simți cum istoria
se reasează în mit.**

**Clopotul inimii bate-n clopotnița
trupului meu păcătos.
Părintele Justin trece prin temnița
timpului nostru hidos.**

**Clopotul inimii bate-n clopotnița
turlilor mele de os.
Părintele Justin străbate iar bolnița
și ne ridică de jos.**

**Clopotul inimii se ia la-ncercare
cu clopotul turlei de sus.
Și-n suflet, și-n Ceruri e sărbătoare
ținută de Domnul Iisus.**

**Că încă un sfânt din neamul românilor
s-a contopit în Mister.
Și că s-a-ntărit împotriva vrăjmașului
Garda noastră din Cer.**

Sfânt din Aiud

Sfânt din Aiud,
vreau iar s-aud
clopotul inimii
cu zgomot mult

ca-n noaptea-n care
facea-ncercare
cu ale turlei
răsunătoare.

Vreau să rămâi
la mine-n gând
ca amintirea
într-un cuvânt.

Fă să înving
al Morții spin
și să primesc
al Vieții vin,

Sfinte Justin.

Suntem acolo unde trebuie să fim

*Iuliei Ionescu,
fetița care a fugit la mănăstire,
pentru curajul și credința ei*

**În durerea vieții, ca într-un ospiciu,
cercetăm cu frică norii de siliciu,
să vedem din vreme dacă-n veacul rău
va deschide-n Ceruri Domnul Semnul Său.**

**Îl va face astăzi? Îl va face mâine?
Se adună neaua, moale ca o pâine,
se adună neaua, împletind pe jos
un covor de Stareț Domnului Hristos.**

**Va striga din Ceruri, cu durere mare,
Trâmbița temută cu înfiorare?
Va întoarce viața, năruind-o-n Sus,
cu Mânie Sfântă, Blândul Domn Iisus?**

**Astăzi... poate mâine... poate înc-un drum,
dar suntem acolo unde-i scris să fim.**

Cântec pentru Sfântul Valeriu

Valeriu, Valeriu, sub pecetea nopții,
în crugul infernului nostru târziu,
s-au dus haiducii, s-au dus toți hoții
de Rai dintr-al Domnului Fiu?

S-au dus la Domnul aceștia, cu toții,
prin bezne și temnițe reci de dureri?
S-au dus toți aceștia în Văile Morții,
să bea Apa Vie ce curge din Cer?

Valeriu, Valeriu, un ceas ca un câine
dă roată timpului nostru sărac...
Ce a fost ieri? Dar ce va fi mâine!
Durerile toate în al trupului sac...

Tu roagă-te-n taină să rupem tăcerea,
să vină Izbânda cu Armata-i de Fier,
să crească în inimi din nou Învierea,
ca să trecem al Noptii nopților ger.

ADENDA:

Îndreptare

*Florinei Latiș, lui Andrei Bodiș, lui Alexandru
Cistelean, lui Virgil Podoabă, cei care
cunosc povestea din spatele acestei poezii*

**Ce frumos! Ce frumos! Ce frumos!
Să fii alături de Domnul Hristos!
El să-ți ierte toate căderile în păcat
și să-ți dea sângele Său minunat!**

**Ce bine e să nu mai ai ură!
Ce frumoși sunt munții în a zăpezii căldură!
Cum sticlește apa Humorului de sub lespezi
de gheață!
Ce bine trebuie că e în cealaltă, în Ascunsa,
în Adevărata Viață!**

Cântec (1992)

*Profesorului Constantin
(Monșer) Giurginca*

Frații mei de haiducie,
m-a tăiat o frunză,-n codru,
lângă coasta arămie
și-a strigat la mine „Lotru!”

Mă tot cheam-un gând pribeag
de risipă în Lumină
și de drum prelung și drag
și de răstignire-n tină.